

Voor altijd gevangen

Marleen Rossetti

Copyright © 2017 Marleen Rossetti

All rights reserved.

ISBN 9789463427456

Gevangen zijn
in een spel
snap wel
dat wanneer je zaken weet
maar beter niks kunt zeggen
het niet uit moet leggen
jezelf niet mag uiten
je kropt het op vanbinnen
nee, niks te zien van vanbuiten
gevangen in een vriendschap
gevangen op het werk
gevangen door geheimen
gevangen door gedrag
gevangen in je vroegste tijd
gevangen in de moederschoot
“Voor altijd gevangen”
gevangen in jezelf
tot aan de dood

Even dacht ik dat ik het paradijs was binnenge-
stapt...

Hoofdstuk 1

Wij zijn elkaar uit het oog verloren...

Ik ben de helft van een eeneiige tweeling. Mijn zus Esmeralda en ik zijn twee uitersten. Zo druk als ik was, zo rustig was zij. Mijn drukke gedrag was voor mijn moeder erg lastig, vooral omdat ze er na het auto-ongeluk van mijn vader, alleen voor stond. Mijn vader hield ervan om hard te rijden. Op een dag verloor hij de macht over het stuur en vloog hij in volle vaart tegen een lantaarnpaal. De auto zat als het ware om de paal heen gevouwen. Ze hadden nog geprobeerd om mijn vader te redden, maar het mocht niet baten.

Mijn moeder was vanaf die dag totaal van slag. Omdat zij altijd voor ons en het huishouden had gezorgd, had zij geen enkele werkervaring buitenshuis opgedaan. Na het verlies van mijn vader bleek

dat hij ons, financieel, beroerd had achtergelaten. Mijn moeder had slechts recht op een klein weduwepensioentje waar ze ons niet van kon onderhouden.

Ze vond een baantje als hulp in de huishouding. Ze kon aan de slag bij een oudere, gefortuneerde man. Bij hem deed ze dag-in-dag-uit allerlei huishoudelijk werk. Omdat mijn moeder bijna altijd bij deze man was, gingen mijn zus en ik af en toe met haar mee. Wij moesten dan helpen met klusjes in huis.

Ik was veertien jaar en een echte puber. Terwijl mijn moeder kookte, moest ik de tafel dekken. De heer des huizes zat meestal al in de eetkamer en keek dan naar mij. Ik voelde zijn ogen op mijn achterwerk gericht en ik kon het niet laten expres met mijn kont op en neer te bewegen en mijn tong vals naar hem uit te steken. Vaak hoorde ik dan een kuch en wat gekraak van zijn stoel.

Mijn moeder kwam de eetkamer binnen en vroeg ons aan de grote tafel te gaan zitten.

De man had twee zonen, Floris en Robin. Zij zaten altijd binnen enkele seconden aan tafel. Het

leken fatsoenlijke jongens en ze spraken altijd met twee woorden. Voor het eten werd er gebeden. Eigenlijk wist ik niet eens wat dat was. We waren dan wel gedoopt, maar bidden had mijn moeder ons niet geleerd. De baas van mijn moeder zei dat we hardop moesten meebidden. Aangezien ik geen idee had wat er nu eigenlijk van mij werd verwacht, deed ik maar wat. Ik kreeg dan ook met enige regelmaat een por van een van de zonen.

Na de zoveelste keer dat het bidden niet lukte, gewoon omdat het mij geen bal interesseerde, zei meneer dat ik op zijn werkkamer moest komen. Hij zou mij wel even leren hoe ik op een fatsoenlijke wijze bidden moest.

Na het eten liep ik met de man mee naar zijn werkkamer. De deur werd achter mij gesloten. Ik voelde me daar behoorlijk ongemakkelijk onder. De kamer was erg donker. Meneer deed de kleine lamp op zijn bureau, aan. Ik zag een hele wand vol boeken. Ook stond er een bank, een kleine tafel en een groot bureau. De man nam plaats op zijn bank en probeerde zijn veters te strikken. Aangezien hij er moeilijk bij kon vroeg hij mij hem even te helpen. Ik deed wat hij mij vroeg. Terwijl ik met zijn veters bezig was voelde ik ineens zijn hand over mijn

billen wrijven. Ik schrok me rot en wilde hem een klap verkopen, maar hij pakte me stevig bij mijn pols en trok me over zijn knie. Wat was hij sterk! Dat had ik niet gedacht van zo'n ouwe man. Nu lag ik op mijn buik over zijn bovenbenen. Met zijn ene hand hield hij mijn mond dicht en met zijn andere hand ging hij onder mijn rok in mijn onderbroekje en betastte mij. Ik voelde zijn gezwollen geslacht tegen mijn dijbeen en probeerde me uit alle macht los te rukken uit zijn greep. Mijn geschreeuw om hulp werd door zijn ferme hand gesmoord. Daarbij was het huis zo groot, dat niemand mij sowieso zou horen.

Het lukte me om mezelf uit de sterke greep van de man te bevrijden. Ik wilde wegrennen, maar hij was sneller dan ik kon vermoeden. Toen ik bij het grote bureau was, duwde hij mij er hard tegenaan en leunde hij met zijn hele gewicht tegen mijn rug en billen. Ik werd zo'n beetje geplet tegen het bureaublad. Hij rukte mijn onderbroek naar beneden en duwde zijn lijf hard tegen het mijne aan, waarna er een pijnscheut door mijn lichaam ging.

Hij bleef hard tegen mij aanstoten, waarbij na elke beweging de rand van het bureau tegen mijn ribben aankwam en het leek of deze zouden breken.

Zijn zware lijf viel over mij heen en plette mij. Ik voelde mijn benen niet meer. Wel voelde ik een verschrikkelijk brandend gevoel in mijn schaamstreek. Een onbekende geur, vermengd met de geur van bloed, vulde de ruimte. Ik zag dat mijn hand vol met bloed zat en dat ik een mes in mijn hand had. Het was rood en er viel een druppel vanaf. Opeens had ik de kracht om zijn lichaam van me af te gooien. Hij viel op de grond en ik keek in zijn wijdopengesperde ogen.

Opnieuw keek ik naar mijn hand. Ik realiseerde me ineens dat ik een briefopener vasthad...!

Hoofdstuk 2

Een hoop herrie, ambulances en weet ik nog wat meer. Een man die mij voorzichtig bij de arm pakte en vroeg met hem mee te lopen. Gillen, heel hard gillen... mijn moeder. De deur van de ambulance sloeg dicht en de motor startte. Nog voel ik mijn polsen. Ze knepen erin of misschien waren zij het niet maar was het die ouwe vent geweest. Maar goed dat die daar op de grond lag, hij leek wel dood...!! O, wat brandde het tussen mijn benen. In de verte hoorde ik stemmen. Was het toch mijn moeder? Was ze gestopt met schreeuwen? Gelukkig! Mijn zus! Hilde zij? Waarom moest zij huilen? Er zou toch niks met haar gebeurd zijn?

Ik maakte me ernstig zorgen. Ik wilde het haar vragen maar ik kon niet praten. Iemand hield mijn

mond strak dicht en ik voelde een hand. De hand ging in mijn onderbroek... of toch niet?

De zon scheen naar binnen. Ik keek om me heen en wist even niet waar ik was. Mijn moeder keek me aan. Ik zag haar rode, betraande ogen. 'Het is goed meisje,' zei ze. 'Het is goed.' Waar had ze het toch over? Wat was goed?

Ik viel in slaap.

Iemand riep: 'Moordenaar, vuile moordenaar!' Het klonk hard en duidelijk en ik schoot recht-
overeind in bed. Weer zag ik mijn moeder.

'Meisje!....', hoorde ik nog, en weer viel ik weg.

Hoofdstuk 3

Eenmaal thuis heerste er een gespannen sfeer. Ik wilde gewoon naar school maar dat mocht niet. Mijn moeder zei dat ik eerst even rustig aan moest doen en dat ik een tijdje uit huis geplaatst zou worden. Ik zei: 'Waarom dan mama? Ik wil helemaal niet weg!' Maar mijn moeder zei dat ze geen keus had en dat we binnen enkele dagen meer te weten zouden komen over mijn "tijdelijke" verhuizing.

Volgens haar had de rechter besloten dat tijdelijke uithuisplaatsing de beste oplossing zou zijn. Er zou geen celstraf gegeven worden omdat ik mezelf verdedigd had. Wel zou ik therapie krijgen met begeleiding door een psycholoog.

Het was nu afwachten wanneer ze me zouden komen ophalen om me naar mijn nieuwe verblijfplaats te brengen. Het zou er fijn zijn en ik zou er gewoon naar school kunnen, met andere kinderen die allemaal iets traumatisch hadden meegemaakt, maar mij stond het idee totaal niet aan.

Mijn moeder was op zoek naar een andere baan. Esmeralda moest naar school en ik zat thuis op de bank of achter mijn computer. Op een ochtend bleef mijn moeder thuis en ik begreep direct dat dat niet veel goeds betekende.

Rond elf uur 's morgens, stopte er een auto voor ons huis. Twee mannen in pak stapten uit. Mijn moeder deed de voordeur open. De heren kwamen binnen en namen plaats aan de eettafel. Ze kwamen mij halen. Mijn moeder had een tas, met logeerspullen, klaargezet. Een van de mannen zette de tas in de achterbak van de auto. Na een kort gesprekje gaf mijn moeder mij een aai over mijn hoofd en een kus. De heren begeleidden mij naar buiten waarna mijn moeder de voordeur dichtdeed. Daar stond ik dan, op de stoep voor ons huis, in gezelschap van twee vreemde mannen.

Een van de twee, ging samen met mij, achter in de auto zitten en na ongeveer drie kwartier, reden

wij een groot terrein op. Het terrein van de justitiële jeugdinstelling. Het terrein was in twee gedeeltes verdeeld. Aan de ene kant zat de justitiële jeugdinstelling en aan de andere kant was er een kinderdorp. Wij gingen richting het kinderdorp. De gekleurde huizen gaven het kinderdorp een vrolijke uitstraling. Toch voelde ik me helemaal niet zo vrolijk. Het betekende tenslotte niet veel goeds om op je veertiende uit huis geplaatst te worden. Mijn leven stond wederom, op z'n kop. Eerst na het overlijden van mijn vader en nu omdat een of andere viezerik mij verkracht had en mijn moeder dat een reden vond om afstand van mij te doen. In haar ogen was ik een onhandelbaar kind!! Het was toch zijn verdiende loon dat ik hem neergestoken had? Ook al was dat nooit mijn bedoeling geweest.

Op het terrein stonden allerlei gebouwen. Sommige gebouwen leken op gewone huizen en andere leken meer op een soort van opgestapelde dozen. Elk gebouw had zijn eigen kleur.

We gingen een geel huis binnen. Ik moest aan een grote tafel plaatsnemen. Nadat ze mij allerlei vragen hadden gesteld, werd ik naar een ander huis gebracht. Dit huis was lichtgroen. Het was een gewoon woonhuis met een woonkamer en een aantal slaapkamers. Een mevrouw die daar werkte,

pakte me bij de hand. Als door een wesp gestoken, trok ik mijn hand weg. De medewerkster zei dat ik niet bang hoefde te zijn. Het was maar tijdelijk en ik zou het zeker naar mijn zin krijgen bij hen.

Ik realiseerde mij, dat deze plek voorlopig mijn thuis zou zijn. Ik kon wel janken.

Hoofdstuk 4

Het was druk in de keuken. Er werd een aardappelschilmesje in mijn handen geduwd. Een ander meisje beval mij de aardappels te schillen. Ik had dit nog nooit gedaan en het ging dan ook helemaal mis. Ik had het mes nog niet in de aardappel gezet of het schoot al met een rotvaart naar voren, zo in mijn andere vinger! Er leek niks aan de hand maar al snel begon er bloed uit mijn vinger te vloeien. Ik pakte de theedoek die naast mij over de stoel hing.

‘Jij ken ook niks!’, zei het meisje en duwde me de keuken uit. ‘Nokke jij! Ik ken nie tegen bloed!’

De leidster kwam naar me toe. Ze had haar naam wel gezegd maar ik ben slecht in namen onthouden dus wist ik niet meer hoe ze heette. Ik voelde de

tranen achter mijn ogen branden maar probeerde ze binnen te houden. Ze pakte een grote pleister en plakte deze voorzichtig op de wond. 'Het valt wel mee meisje, het is gelukkig een klein sneetje.'

In elk geval hoefde ik nu niet te helpen in de keuken. Ik liep naar boven, naar de slaapkamer. Daar ging ik op mijn bed zitten.

Mijn tas had ik die ochtend op een grote slaapkamer gezet. Een kamer met drie stapelbedden. Eén van die bedden was nu van mij. Het idee dat ik mijn kamer moest delen met vijf andere meisjes maakte me niet gelukkiger. Ik haalde het boek, wat mijn moeder nog net voor vertrek, in mijn tas had gestopt eruit en ging op mijn bed liggen lezen. Er waren andere meisjes in de slaapkamer. Zij keken wel naar mij maar zeiden niks. Na een halfuur klonk er een bel en konden we aan tafel.

Eenmaal aan tafel was de situatie niet beter. Ik zag dat er een plek vrij was en wilde daar gaan zitten. Er was weinig ruimte omdat het meisje op de stoel ernaast, alle ruimte innam. Ze leek niet van plan om wat op te schuiven, dus zat ik behoorlijk krap. Ik durfde er niks van te zeggen.

De leidster kwam bij ons staan en sprak een dankgebedje. Daarna stelde ze mij voor aan de

groep. Het was alsof ze tegen een muur praatte, niemand leek geïnteresseerd.

Een synchroon 'Smakelijk eten!', klonk.

Na het eten werd er afgeruimd. De borden werden allemaal in de vaatwasser gezet terwijl harde muziek de ruimte vulde. De pannen werden netjes afgewassen en ik moest helpen afdrogen. Onderling hadden ze wel lol, maar ze leken mij te negeren.

Na de afwas lieten de meiden zich voldaan op de bank vallen. Wie te laat kwam had geen plek meer. Er ontstond een flinke ruzie en twee van de meisjes vlogen elkaar in de haren. Er werd gekrabd, gebeten en gestompt. Maria, zo heette de leidster, kwam aanhollen. Met een telefoon in haar hand, probeerde ze de twee uit elkaar te halen. Hierbij kreeg zij zelf een stomp in haar zij. Ze had duidelijk pijn, maar zei geen woord.

De voordeur vloog open en de bewaker kwam naar binnen. De meisjes stopten meteen en ze deden of er niks aan de hand was. Het was te laat voor ze. Ze werden vriendelijk verzocht om mee te gaan.

Hoofdstuk 5

De eerste nacht deed ik geen oog dicht, het was pikdonker in de slaapkamer. Ik tuurde in het duister en dacht na over hetgeen mij allemaal was overkomen. Er was zoveel gebeurd, dat ik het gewoon niet kon bevatten. Het verlies van mijn vader, de verkrachting, de wijdopengesperde ogen, de ambulances en mijn moeder en zus die mij zo verdrietig hadden aangekeken. De pijn die ik had gevoeld, het ziekenhuis en de artsen die mij moesten onderzoeken. En tot slot nog het feit dat ik niet naar school mocht en tot overmaat van ramp werd weggehaald bij mijn moeder en mijn zus.

Ik moest nodig plassen maar de kamer was zo koud dat ik niet uit mijn bed wilde. Waarom had ik mijn moeder nog niet gezien? Waarom kon ze niet

komen? En mijn zus? Beseften ze eigenlijk wel waar ik was?

Opeens vroeg iemand in die donkere kamer, hoe ik heette. 'Laila, ik heet Laila en jij?' 'Ik ben Sharon, waarom ben jij hier?' 'Eerlijk gezegd snap ik daar helemaal niks van, Sharon.'

Eindelijk praatte er een meisje met me, haar stem klonk heel aardig. Ik wilde wel verder vertellen maar het was erg stil geworden. Sharon was in slaap gevallen. Ik besloot toch maar naar de wc te gaan anders zou ik toch niet kunnen slapen. Het was zo donker in de slaapkamer, dat ik met moeite de deur kon vinden.

Er hing een verschrikkelijke putlucht op de wc. Ik moest er bijna van kotsen. Met een hand hield ik mijn neus dicht en met de andere deed ik mijn onderbroek omlaag. Er liep nog een meisje, het leek of ze slaapwandelde. Ze liep slaapwandeland de trap af. Ik riep naar haar, maar ze reageerde niet.

Snel ging ik terug naar mijn kamer en liet de slaapkamerdeur op een kier staan. Het was er zo donker dat ik bijna struikelde.

Om zeven uur ging er een bel. We moesten wakker worden. Maria klopte op de deur en zei dat het

tijd was om op te staan. Gelukkig was het weer licht in de slaapkamer.

Onze kamer bestond uit drie stapelbedden. Twee bedden waren leeg en in de andere bedden zag ik de andere meisjes liggen. We hadden allemaal een eigen lange smalle kast waar ik de avond daarvoor mijn kleren in had moeten ophangen. Er mocht niks buiten de kast slingeren, zodat de kamer geordend bleef, met alleen maar de drie stapelbedden, de lange kasten en de lamp die middenin de kamer, aan het plafond hing. De muur was mooi geverfd. Iemand had er een tekening op gemaakt. Een tekening van een engel.

Het leek wel een beschermengel?

Het was druk op de gang, alle meisjes liepen naar de badkamer en verdrongen zich voor de spiegel. Een hoop geschreeuw en geduw. Voor mij was het allemaal nieuw en ik keek wat de anderen deden. Zelf verliet ik als laatste de badkamer en volgde de meiden de trap af om een plek aan de ontbijttafel te bemachtigen.

Na het ontbijt gingen de meisjes met een rugzak de deur uit. Zelf wist ik niet goed wat de bedoeling was en wachtte op Maria. Maria zei mij even geduld te hebben. Ze zou er zo aankomen.

Uiteindelijk bleef ik als enige over. Iedereen was de deur uit en ik wachtte geduldig op Maria. Na het enorme lawaai van die ochtend heerste er nu een complete stilte. Het gaf me de kans om het huis eens rustig te bekijken. De ruime woonkamer, waar verschillende bankstellen stonden, een boekenkast en natuurlijk de televisie. Vervolgens was er de keuken, heel eenvoudig maar praktisch en knus. Er hingen pannen aan de muur en met die grote eettafel erbij was het helemaal niet zo slecht. Verder was er natuurlijk de trap naar boven en een grote bijkeuken. Hier hingen we onze jassen op. Ook stonden er een enorme wasmachine en een droger.

Daar kwam Maria aan met een klapper onder haar arm. Ze vroeg of ik lekker had geslapen en of mijn vinger nog pijn deed. De pleister was zwart en vies maar zat er nog wel overheen. Ik zei dat het wel beter ging, maar ik voelde het nog flink prikken.

De deur ging open. Daar stond mijn moeder samen met de man met de grote sleutelbos; de bewaker van het kinderdorp.

Mijn moeder liep op mij af en omhelsde mij stevig. Haar lijf schokte helemaal en ik zag tranen

over haar wangen rollen. 'Het komt goed liefde, echt waar!'

Het bleef voor mij een raadsel waarom ik uit huis was geplaatst. Waarschijnlijk kon mijn moeder niet voor mij zorgen. Op de een of andere manier bracht ik haar altijd in de problemen. Toch had ik mezelf alleen maar verdedigd. Die vent had met zijn poten van me af moeten blijven.

Maria vroeg mijn moeder om aan tafel plaats te nemen en opende haar klapper. Ik zag dat er op de eerste bladzijde een foto van mij was geplakt.

Mijn moeder legde haar hand op mijn arm en keek naar Maria die het een en ander aan het voorlezen was. Ze overhandigde mijn moeder een papier met daarop een lijst van de spullen die ik nodig zou hebben en een lijst met de huisregels. We namen ze een voor een door en telkens vroeg Maria of ik het begrepen had. Na een minuut of tien dwaalden mijn gedachten af. Ergens in de verte hoorde ik mijn moeder en Maria nog wel maar ik verstond ze niet. Ik zat met mijn gedachten in het kantoor van mijn verkrachter. Die klootzak vroeg of ik zijn schoenveters kon strikken en ik, met mijn stomme kop, wilde hem nog helpen ook. Ik boog voorover om bij zijn veters te komen.

Bloed. Wijdopengesperde ogen keken mij aan. Hij leefde! Hij zei dat hij mij nog wel zou pakken, dat ik er spijt van zou krijgen.

Snel trok ik mijn arm onder mijn moeders hand vandaan. Ze schrok van deze onverwachte beweging en vroeg of alles goed met me was. Ik gaf haar geen antwoord. De wereld tolde om me heen en ik wenste dat het zou stoppen. Met moeite liep ik naar het toilet. Eenmaal op het toilet, bestudeerde ik mijn gezicht in de spiegel en kneep mezelf in mijn arm.

Nog steeds zaten Maria en mijn moeder aan de tafel. Maria bleef maar praten. 'Het zal even wennen zijn...,' ging ze verder, '...aan het dagritme en aan de overige meiden. Ze hebben allemaal wat meegemaakt en over het algemeen zijn ze zeer gesloten en agressief!' 'Agressief!?', hoorde ik mijn moeder zeggen. 'Ze zullen Laila toch niks aandoen?'

Maria ging verder met haar verhaal. In eerste instantie zou het een gesloten opvang voor mij worden. 'In elk geval mag u Laila tweemaal in de week komen opzoeken en als ze er behoefte aan heeft mag zij u elke avond bellen. U moet geen contact met haar opnemen, alleen als het nood-

zakelijk is!

‘Laila doe je jas aan en neem je rugzak mee’, zei Maria. ‘We gaan een rondje over de campus lopen.’ Terwijl Maria haar jas ging halen waren mijn moeder en ik heel even alleen in de woonkamer.

‘Wat moet ik hier, mama?’, zei ik.

Mijn moeder zei dat ze geen andere keus had. Het was belangrijk voor mijn ontwikkeling dat ik in een stabiele omgeving zou opgroeien. Volgens haar was dit de meest geschikte plek. Ook zou ik therapie moeten volgen. Dat had de rechter besloten. Er werd, hier, in het kinderdorp, een geschikte therapie gegeven. Daarom was ik hier geplaatst. Er was veel vrijheid en in principe werd de jeugd, als ze zich aan de regels hield, goed behandeld. Een nadeel was dat niemand het terrein mocht verlaten.

‘We moeten gewoon afwachten, Laila. Je zult zien dat je het hier fijn gaat hebben!’, zei mijn moeder zacht.

Maar ik wist wel beter... het was een mooi excuus voor haar om mij uit huis te zetten. Ik zou er zeker tot mijn achttiende blijven omdat mijn moeder niet wist wat ze met me aan moest. Dat betekende dat ik er vier jaar zou moeten wonen.